

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **S. P.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, s adresou pro doručování náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14. 4. 2015, čj. MV-22867-5/VS-2015, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2016, čj. 9 Ad 13/2015 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Lubomíra Müllera, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2011, čj. OSZ-73487-2/V-Že-2011 (dále jen „rozhodnutí o nepřiznání jednorázového příspěvku“), nepřiznal žalobci jednorázový příspěvek podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., o poskytnutí jednorázového příspěvku ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem (dále jen „nařízení vlády č. 135/2009 Sb.“), ve znění účinném do 5. 3. 2013 (dále jen „v původním znění“). Uvedl, že žalobce neprokázal splnění podmínek uvedených v § 1 odst. 1 tohoto nařízení, neboť nedoložil, že mu byl přiznán nárok na odškodnění podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ani nárok na odškodnění za nezákonné zbavení osobní svobody v době od 25. 2. 1948 do 29. 12. 1989 podle jiných právních předpisů. Výkon vojenské služby

u pomocných technických praporů (dále jen „PTP“) v době od 30. 10. 1953 do 31. 12. 1954 totiž žalovaný nepovažoval za „*nezákonné zbavení osobní svobody*“.

[2] Žalobce podáním dne 12. 12. 2014 požádal žalovaného o vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu. Odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze (ze dne 6. 9. 2012, sp. zn. 10 Ad 23/2011; ze dne 19. 11. 2012, sp. zn. 3 Ad 3/2012; ze dne 20. 6. 2013, sp. zn. 11 Ad 1/2012), v nichž tento soud dovodil, že výkon vojenské služby u PTP naplňuje pojem „*nezákonného zbavení osobní svobody*“. Osoby, kterým byl přiznán nárok na odškodnění za výkon vojenské služby u PTP (tedy byly odškodněny podle „*jiných právních předpisů*“), tudíž podle závěrů městského soudu v odkazovaných rozsudcích měly nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění. Žalovaný přesto řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí usnesením ze dne 7. 1. 2015, čj. OSZ-73487-4/M-Mš-2015, zastavil (dále jen „*usnesení o zastavení řízení*“). Setrval na svém původním názoru, že žalobce neprokázal naplnění podmínek plynoucích z § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění. Podle žalovaného nemají rozsudky městského soudu precedenční význam, a proto nemá důvod měnit svoji aplikační praxi. Žalobcem zmiňované rozsudky městského soudu se týkaly osob v jiném právním postavení, než v jakém se nachází žalobce, jelikož na rozdíl od něj podaly proti rozhodnutí o nepřiznání jednorázového příspěvku rozklad a posléze i správní žalobu. Žalobce usnesení o zastavení řízení napadl rozkladem, který ministr vnitra v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) zamítl.

II.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze, který jej shora označeným rozsudkem zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dovodil, že žalobcova žádost o poskytnutí jednorázového příspěvku podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění, byla důvodná a žalovaný jí měl vyhovět. S ohledem na skutečnost, že uvedené ustanovení zůstalo pozdějšími novelizacemi tohoto nařízení vlády nedotčeno a je nadále součástí právního řádu, musí mít žalobce na poskytnutí jednorázového příspěvku nárok i nyní. Žalobce se nacházel ve shodné hmotněprávní situaci jako osoby, jichž se týkaly jím uváděné rozsudky městského soudu, nehledě na to, zda se na rozdíl od žalobce proti rozhodnutí o nepřiznání jednorázového příspěvku bránily podáním rozkladu a následně správní žalobou. Žádost žalobce o vydání nového rozhodnutí ve věci byla opodstatněná, odůvodňovala zahájení nového řízení a nové rozhodnutí o jeho původní žádosti o poskytnutí jednorázového příspěvku.

III.

[4] Žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem. Navrhoval napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Součástí kasační stížnosti učinil také návrh na přiznání odkladného účinku, který Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 6. 4. 2016, čj. 8 As 65/2016 – 32, zamítl.

[5] Stěžovatel měl za to, že městský soud napadeným rozsudkem „*otevřel přelomovou cestu*“ k tomu, aby byl formou vydávání nových rozhodnutí přiznáván bývalým příslušníkům PTP jednorázový příspěvek dle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb.,

v původním znění, bez ohledu na pozdější novelizaci uvedeného nařízení vlády spočívající v jeho doplnění o § 1 odst. 2, zakládající nárok na jednorázový příspěvek výslovně příslušníkům PTP.

[6] Dále poukazoval na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2014, čj. 10 Ad 26/2013 - 23, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, čj. 9 As 110/2014 - 26, ve kterých podle něj oba soudy dovodily, že po přijetí novely nařízení vlády č. 135/2009 Sb., účinné od 6. 3. 2013, se mají nároky bývalých příslušníků PTP posuzovat toliko podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. S tímto názorem je napadený rozsudek v rozporu.

[7] Stěžovatel měl za to, že prolomit překážku rei iudicatae je možné pouze tehdy, pokud ve věci nastala podstatná změna skutkových okolností, za nichž bylo vydáno rozhodnutí o nepřiznání jednorázového příspěvku. K tomu zde nedošlo a změna právní úpravy prolomení této překážky neumožňuje, neboť by tím došlo k retroaktivitě nové právní úpravy.

[8] Stěžovatel setrval (stejně jako v řízení o žalobě) tvrdil, že měl-li žalobce za to, že jeho věc byla nesprávně právně posouzena, mohl proti zamítavému rozhodnutí brojit opravnými prostředky, případně správní žalobou. Skutečnost, že žalobce nic z uvedeného neučinil, byla věcí jeho svobodného rozhodnutí se všemi z toho vyplývajícími důsledky, neboť každý si má své právo hlídat a uplatnit ho řádně a včas.

[9] Stěžovatel nakonec namítl, že žalobce nebyl odškodněn v novém řízení ne proto, že správní orgány postupovaly v rozporu s právní úpravou nebo judikaturou, nýbrž proto, že řádně a včas nepodal žádost o poskytnutí jednorázového příspěvku podle § 1 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve znění pozdějších novel provedených nařízením vlády č. 51/2013 Sb. a nařízením vlády č. 205/2014 Sb.

IV.

[10] Žalobce ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Uvedl, že nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění, uplatnil řádně. Proti rozhodnutí o nepřiznání jednorázového příspěvku nepodal rozklad, neboť v rozhodné době byly dle jeho informací všechny rozklady ve skutkově podobných věcech zamítány. Judikatura městského soudu dovozující, že bývalí příslušníci PTP mají nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění, mu v té době ještě nemohla být známa, neboť byla z doby pozdější. Poukázal na skutečnost, že k vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu v dané věci není zákonem stanovena lhůta ani podmínka předchozího vyčerpání řádných opravných prostředků. Bylo pouze na jeho úvaze, zda se rozhodne žádat o jednorázový příspěvek podle § 1 odst. 2 novelizovaného nařízení vlády č. 135/2009 Sb. (a tolerovat tak předchozí vadné rozhodnutí stěžovatele), nebo zda bude trvat na řádném projednání původní žádosti cestou vydání nového rozhodnutí v téže věci.

[11] Žalobce dále tvrdil, že institut nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu slouží k tomu, aby mohlo být napraveno dřívější vadné rozhodnutí správního orgánu. A to nehledě na to, z jakých důvodů k vadám rozhodnutí došlo, nikoliv jen v případě

podstatné změny skutkových okolností, za nichž bylo původní rozhodnutí vydáno. Závěry z rozsudků (městského soudu a Nejvyššího správního soudu), na něž stěžovatel v kasační stížnosti odkázal, nelze podle žalobce v posuzované věci použít, neboť se týkají řízení podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve znění nařízení vlády č. 51/2013 Sb., zatímco v případě žalobce se spor týká aplikace nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění. Žalobce konečně zdůraznil, že stěžovatel v nedávné době v obsahově shodných či velmi podobných kauzách vyhověl žadatelům o jednorázový příspěvek podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. Pokud by tedy žalobci v jeho případě stěžovatel nevyhověl, považoval by to za porušení rovnosti vyplývající z čl. 1 Listiny základních práv a svobod.

V.

[12] Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že žalobce dne 20. 7. 2011 požádal stěžovatele o poskytnutí jednorázového příspěvku podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění. K žádosti přiložil doklady osvědčující jeho nárok, konkrétně *Potvrzení vojenské správy pro žadatele o mimosoudní rehabilitaci podle zákona č. 87/1991 Sb. a pozdějších předpisů* ze dne 25. 6. 1996, že vykonával službu u PTP v době od 30. 10. 1953 do 31. 12. 1954, a *Rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení Ministerstva obrany* ze dne 30. 4. 2002, čj. 304559, o přiznání jednorázové finanční náhrady podle § 1 odst. 1 a 2 nařízení vlády č. 102/2002 Sb. za zařazení do vojenského tábora nucených prací za 15 započatých měsíců.

[15] Nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění, stanovilo v § 1 odst. 1: „Státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a dále státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění za nezákonné zbavení osobní svobody v době od 25. února 1948 do 29. prosince 1989 podle jiných právních předpisů, mají nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku jako náhrady mzdy za dovolenou, na kterou by jim vznikl nárok, pokud by byli v řádném pracovním poměru (dále jen „příspěvek“).“ (zvýraznění provedeno Nejvyšším správním soudem). Žádost o tento příspěvek bylo možno podat do 31. 12. 2011 (§ 2 odst. 1 uvedeného nařízení).

[16] S účinností od 6. 3. 2013 bylo nařízení vlády č. 135/2009 Sb. novelizováno nařízením vlády č. 51/2013 Sb. Nově byl mimo jiné vložen § 1 odst. 2, podle něžž „[n]árok na poskytnutí příspěvku mají rovněž státní občané České republiky, kteří byli zařazeni do silničních praporů ženijního vojska, pomocných technických praporů a vojenských báňských oddílů (dále jen „vojenský tábor nucených prací“), uvedení v § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění zákona č. 267/1992 Sb. a zákona č. 78/1998 Sb., pokud jim byl za zařazení ve vojenském táboře nucených prací přiznán zvláštní příspěvek k důchodu nebo nárok na odškodnění podle jiného právního předpisu vydaného k provedení § 8 odst. 1 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu,

ve znění zákona č. 220/2011 Sb.“. Ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění (viz bod [15]) zůstalo beze změn.

[17] Také další, dosud poslední, novela nařízení vlády č. 135/2009 Sb., provedená nařízením vlády č. 205/2014 Sb., účinná od 26. 9. 2014 (dále jen „nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v platném znění“), tedy i v době rozhodování stěžovatele o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí, ponechala ustanovení citovaná v bodech [15] a [16] změnami nedotčena.

[18] Není sporu o tom, že původní žádost o poskytnutí jednorázového příspěvku podal žalobce včas (ve lhůtě do 31. 12. 2011) a podložil ji také potřebnými podklady. Stěžovatel však v době rozhodování o této žádosti nepovažoval jednorázovou finanční náhradu, která byla přiznána za službu u PTP podle nařízení vlády č. 102/2002 Sb., za „nárok na odškodnění za nezákonné zbavení osobní svobody v době od 25. 2. 1948 do 29. prosince 1989 podle jiných právních předpisů“. Bývalým příslušníkům PTP proto nepřiznával jednorázový příspěvek podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění. Tento stěžovatelův právní názor za nesprávný označila nejprve judikatura správních soudů (viz bod [2]) a s účinností od 6. 3. 2013 byl vyvrácen novelizací relevantní právní úpravy, která výslovně upravila nárok bývalých příslušníků PTP na uvedený jednorázový příspěvek. Žalobce proto navrhl zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí.

[19] V novém řízení správní orgány postupují (z hlediska procesního postupu i hmotněprávního posouzení) podle právní úpravy platné a účinné v době, kdy toto řízení probíhá a kdy rozhodují, nikoliv podle právní úpravy platné a účinné v době původního řízení (jak chybně vyslovil stěžovatel v usnesení o zastavení řízení). To vyplývá z § 102 odst. 2 správního řádu, podle něhož *„[o]tázka, kdo je účastníkem, se v novém řízení posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době nového řízení“*, a k uvedenému lze dospět dále i za použití gramatického výkladu § 102 odst. 6 věty druhé: *„[p]rávní názor odvolacího správního orgánu je pro správní orgán provádějící nové řízení závazný, pokud se tento právní názor vlivem změny právního stavu nebo skutkových okolností nestal bezpředmětným.“* Ke shodnému závěru dospěla i komentářová literatura (srov. Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 893).

[20] Ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu bylo předpokladem nového rozhodnutí pravomocné zamítnutí žádosti osoby požadující vydání nového rozhodnutí v původním řízení, a dále, že v novém řízení této původní žádosti správní orgán vyhoví. Prvý předpoklad byl v případě žalobce nepochybně splněn, naplnění druhého předpokladu však stěžovatel, a následně i ministr vnitra, nesprávně právně posoudili.

[21] Stěžovatel v novém řízení rozhodoval za účinnosti nařízení vlády 135/2009 Sb., v platném znění (srov. bod [17]). To v § 1 odst. 2 zakotvilo nárok na jednorázový příspěvek bývalým příslušníkům PTP, kteří byli odškodněni podle *„jiného právního předpisu“*, kterým zde bylo nařízení vlády č. 102/2002 Sb. (srov. odkaz č. 3 v § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v platném znění).

[22] Nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku měl tedy žalobce nejen podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění, ale i v době rozhodování stěžovatele

v novém řízení, tentokrát podle § 1 odst. 2 uvedeného nařízení vlády v novelizovaném znění. Tato změna právní úpravy se totiž nedotkla jeho hmotněprávního postavení jen proto, že pro bývalé příslušníky PTP nárok na jednorázový příspěvek nově od 6. 3. 2013 zakotvila v § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. Žalobce splňoval veškeré předpoklady, za nichž právní úprava, podle níž se jeho žádost posuzovala (ať již se jednalo o právní úpravu původní nebo novelizovanou), nárok na požadovaný příspěvek zakládala.

[23] Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s městským soudem k závěru, že žalobcova žádost o vydání nového rozhodnutí ze dne 12. 12. 2014 byla opodstatněná a odůvodňovala zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí v téže věci o jeho původní žádosti. Veškeré předpoklady, za kterých bylo lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu, byly v posuzované věci splněny.

[24] Nejvyšší správní soud zde přesto dílem korigoval závěr městského soudu v napadeném rozsudku o tom, že jednorázový příspěvek žalobci náležel i pro provedených novelizacích podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. Od 6. 3. 2013 hmotněprávní norma, která zakládala nárok na uvedený jednorázový příspěvek, byla výslovně obsažena v § 1 odst. 2 tohoto nařízení, a podle uvedeného ustanovení byl stěžovatel povinen původní žalobcovu žádost v novém řízení posoudit. To však nic nemění na jinak správném závěru městského soudu, že stěžovatel i ministr vnitra pochybili při posouzení podmínek, za nichž se mělo vést nové řízení a vydat nové rozhodnutí.

[25] Za důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku, že by vydáním nového rozhodnutí došlo k prolomení překážky věci pravomocně rozhodnuté, což je podle stěžovatele možné pouze v případě podstatné změny skutkových okolností, za nichž bylo původní rozhodnutí o nepřiznání jednorázového příspěvku vydáno. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ne každé pravomocné rozhodnutí správního orgánu má účinky překážky věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu. Takovou překážku netvoří mimo jiné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přiznání nějakého práva, neboť „[v] řízení zahajovaném na návrh mohou materiální právní moci nabyt pouze pozitivní správní rozhodnutí, zatímco negativní správní rozhodnutí nabývají pouze formální právní moci. Negativní rozhodnutí tak nebrání správnímu orgánu v provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí v téže věci“ (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2000, čj. 22 Ca 58/2000 - 31), s jehož závěry se již dříve ztotožnil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 11. 2015, čj. 5 As 112/2013 - 30 a ani v nynější věci nemá důvod se od těchto závěrů odchýlit.

[26] Rozhodnutí o nepřiznání jednorázového příspěvku proto nebránilo stěžovateli vydat nové rozhodnutí v téže žalobcově věci. Podstatou nového rozhodnutí je, že jím bude vyhověno dříve pravomocně zamítnuté žádosti. Správní řád však již nestanoví, zda se tak má stát za stejných či změněných výchozích podmínek a zda má jít o změnu skutkovou či právní. Změněná (či spíše doplněná) právní úprava – novela nařízení vlády č. 135/2009 Sb., účinná od 6. 3. 2013, ani další účinná od 26. 9. 2014, v daném případě výslovně nevyloučila možnost nového posouzení předchozí pravomocně zamítnuté žádosti, proto mohla být při splnění předpokladů zakotvených v § 101 písm. b) správního řádu důvodem pro zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí v téže věci; původně zamítnuté žádosti žalobce mohl a měl stěžovatel novým rozhodnutím vyhovět. Správní řád výslovně

s vydáním nového rozhodnutí za předpokladů uvedených v § 101 písm. b) počítá a tyto byly splněny. Neopodstatněnou je proto též kasační námitka, že novým rozhodnutím dojde ke zpětné účinnosti nové právní úpravy.

[27] Namítal-li dále stěžovatel, že žalobce mohl proti rozhodnutí o nepřiznání jednorázového příspěvku brojit opravnými prostředky a poukázat na konstantní judikaturu správních soudů podporující jeho nárok dle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění, shodně s městským soudem Nejvyšší správní soud uvádí, že žalobce nebyl povinen před podáním žádosti o vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 správního řádu vyčerpat řádné opravné prostředky. Je tomu tak proto, že správní řád nestanoví jako jeden z předpokladů nového rozhodnutí nezbytnost vyčerpání řádných opravných prostředků, popř. podání správní žaloby, jak mylně dovozuje stěžovatel. Bylo proto na uvážení žalobce, zda se proti původnímu zamítavému rozhodnutí bude bránit podáním rozkladu a poté případně i správní žalobou, nebo zda navrhne zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí.

[28] Námitku stěžovatele, že městský soud napadeným rozsudkem „*otevívá přelomovou cestu*“ k tomu, aby formou vydávání nových rozhodnutí byl přiznán bývalým příslušníkům PTP jednorázový příspěvek dle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění, bez ohledu na jeho pozdější novelizaci, účinnou od 6. 3. 2013, také Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou. Kasační soud již výše vyslovil, že účelem institutu nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu je nové posouzení pravomocně zamítnuté žádosti, pokud správní orgán novým rozhodnutím této žádosti vyhoví. Závěry městského soudu v napadeném rozsudku tedy nelze označit za „*otevření přelomové cesty*“. Naopak z nich vyplývá, že provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí bylo zákonem předvídaným postupem, k němuž měl stěžovatel přistoupit; nadto tak mohl učinit nejen na žádost žalobce, ale i z úřední povinnosti (srov. § 102 odst. 3 správního řádu). Nutno znovu podtrhnout, co je vysloveno již v bodě [19], totiž že příslušný správní orgán je povinen v novém řízení postupovat podle právní úpravy platné a účinné v době, kdy toto řízení probíhá, podle ní původní žádost posoudit a také vydat nové rozhodnutí. Nejednalo se zde tudíž o přiznání jednorázového příspěvku v novém řízení podle původní právní úpravy, jak se snaží stěžovatel v kasační stížnosti predestřit.

[29] Opodstatněná není ani stěžovatelova námitka, že napadený rozsudek městského soudu je v rozporu s rozsudkem téhož soudu ze dne 28. 2. 2014, čj. 10 Ad 26/2013 – 23, a na něj navazujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, čj. 9 As 110/2014 – 26. Uvedená rozhodnutí se po skutkové stránce zásadním způsobem lišila od případu žalobce a jejich právní závěry tedy nelze na nynější případ bez dalšího použít. Ve věci sp. zn. 10 As 26/2013 (žalobce V. H.) nebylo předmětem řízení vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu, ale rozhodnutí o nepřiznání jednorázového příspěvku uplatněného již podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve znění účinném od 6. 3. 2013, nadto za situace, kdy uvedený žalobce nesplňoval další nezbytnou podmínku, kterou byl výkon vojenské služby u PTP po dobu nejméně 12 měsíců; naopak žalobce uvedenou podmínku (stejně jako všechny další potřebné pro poskytnutí jednorázového příspěvku) splňoval a tato otázka tak nebyla ani předmětem nynějšího sporu.

[30] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce, že jednorázový příspěvek nebylo možno žalobci přiznat proto, že svůj nárok uplatnil po lhůtě k tomu stanovené. Jak správně dovedl městský soud, žalobcova žádost o vydání nového rozhodnutí se vztahovala k původní žádosti o poskytnutí jednorázového příspěvku ze dne 20. 7. 2011, uplatněné u stěžovatele dne 27. 7. 2011. Ta byla podána včas ve lhůtě vyplývající z § 2 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., v původním znění (tj. do 31. 12. 2011). Byly k ní také doloženy potřebné podklady, z nichž nárok žalobce vyplýval. K nepřiznání jednorázového příspěvku tedy došlo výlučně z důvodu nesprávného právního posouzení věci stěžovatelem. Domáhal-li se žalobce posléze vydání nového rozhodnutí o své původní (zamítnuté) žádosti, podmínkou *sine qua non* v takové případě bylo, že původní žádost byla podána včas již podle původní právní úpravy. Lhůta k podání žádosti o přiznání jednorázového příspěvku zakotvená v § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve znění účinném od 6. 3. 2013 se mohla týkat (vzhledem k absenci příslušných přechodných ustanovení) pouze žádostí nově podaných podle § 1 odst. 2 uvedeného nařízení vlády. Pro podání žádosti o vydání nového rozhodnutí správní řád žádnou lhůtu nestanoví a lhůta pro uplatnění nároku na poskytnutí jednorázového příspěvku, která se vztahovala k původní žádosti, byla v žalobcově případě dodržena od samého počátku.

[31] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobcova žádost o vydání nového rozhodnutí byla opodstatněná a odůvodňovala zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí v téže věci. Zastavení řízení o této žádosti a následné zamítnutí rozkladu proti usnesení o zastavení řízení bylo v rozporu se zákonem, neboť podmínky v § 101 písm. b) umožňující vydání nového rozhodnutí byly naplněny.

VI.

[32] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[33] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V nyní posuzované věci je procesně úspěšným účastníkem žalobce, který byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud proto uložil stěžovateli, jako účastníku neúspěšnému, povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[34] Uvedené náklady řízení představují náhradu za 1 úkon právní služby ve výši 3100 Kč za seps vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 3. 2016 podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a za jednu paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč související s poskytnutým úkonem právní služby (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Tato částka (3400 Kč) byla v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o 21% daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč, neboť právní zástupce žalobce doložil, že je registrován jako plátce této daně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. listopadu 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu